

ни друго за сѣдание, които нѣща са намира у по-богатитѣ семейства. Единственни прѣдставители на дървенитѣ издѣлия бѣха: единъ нисъкъ, кръглыстъ, заваленъ край стѣната столъ и дървена полица съ готварски и дървени ссѣдове. Земята бѣше покрита съ истъпкани рогозки, а край стѣната лѣжаха камара продълговати възглавници, напълнени съ слама. До една отъ стѣнитѣ се намираше коминъ, въ когото вътрѣ напрѣки бѣше прѣкарано дърво, у което се закача веригата, на която висѣше мѣденъ котелъ. При прагътъ на едно дебело дърво висѣше на забитъ гвоздѣй котелъ съ вода и теникияна кофа. Такава бѣше нарѣдбата на тази стая, която служаше въ едно и сѣщото врѣме и за готварница, и за спалня, и за гостоприемница и за ѣденіе.

Тритѣ жени, които се намираха тукъ, прѣдставляваха тритѣ възрастта: старийтъ, зрѣлийтъ, и младийтъ. Старата сѣдѣше на земята и прѣдѣше вълна; достойната прѣдставителница на младостта, деветнайсетъ или дваисетъ годишно момиче, което обладаваше всичкитѣ признаци на сила и здравіе, сѣдѣше редомъ съ старата жена и шияше, а жената въ зрѣлийтъ възраст се занимаваше съ растрѣбване.

Когато влизаха низамитѣ, вратата на стаята бѣше отворена. Стопанката я заключи.

— Защо? попита бабата.

— Аскеръ, послѣдва отговоръ.

Старата жена съ безпокойствие поглѣдна на младото момиче. Тритѣ жени слушаха внимателно и безпокойно попоглѣдваха на скритата врата, която се намираше на заднята стѣна; когато утихна шумътъ отъ стъпкитѣ, които идѣха отъ къмъ сайвантъ, тѣ се пооспокоиха.

— Отъ Свищовъ за Русчукъ или отъ Русчукъ за Свищовъ може би да отиватъ, забѣлѣжи стопанката. — Тѣ ще се напиятъ съ кафе и ще си отидатъ.

— Дай Боже, отговори старата, — но

— Бабо, какво има? Попита момичето, когато забѣлѣза, че бабата недоизговаря думитѣ.

— Аскерътъ е всѣкога за бѣля, отговори тя.

— Но когато той краде.

— Ескерътъ е всѣкога за бѣля, повтори бабата.